

Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΝΙΤΑΚΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΥΓΗ» – 18-4-2010

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟ ΔΕΝ ΕΚΡΑΤΕΙΣ...

Επειδή τα γραπτά μένουν, ως αδιάψευστος μάρτυρας έκφρασης απόψεων και θέσεων, παραθέτουμε το πιο κάτω άρθρο του έγκριτου καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου και νυν Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης κ. Αντώνη Μανιτάκη, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Αυγή», στις 18 Απριλίου 2010 με τίτλο «Το συνταγματικό δικαίωμα στη μονιμότητα». Τι λέει ο κ. Αντώνης Μανιτάκης;

«Από το άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος απορρέει ένα συνταγματικό δικαίωμα των δημοσίων υπαλλήλων στη μονιμότητα», «οι υπό απόλυση δημόσιοι υπάλληλοι λόγω νομοθετικής κατάργησης της θέσης τους διαθέτουν άρα συνταγματικό δικαίωμα διορισμού ή επανένταξης ή μετάταξης γενικά στο Δημόσιο, ακόμη και σε άλλη ή παρεμφερή με την καταργούμενη δημόσια υπηρεσία».

Και καταλήγει ο κ. Αντώνης Μανιτάκης στο άρθρο του. «Το πόσο δίκαιη και δικαιολογημένη είναι αυτή η πεποίθηση των εν λόγω υπαλλήλων είναι πιστεύω περιττό να αναλύσω. Δεν τολμώ να φανταστώ ότι θα υπάρξει ελληνική κυβέρνηση που θα επιχειρήσει το αντίθετο, το οποίο θεωρώ ούτως ή άλλως απάνθρωπο: και μόνη η σκέψη του με ξεπερνά ως νομικό, ως συνταγματολόγο, ως δημοκρατικό πολίτη».

Α, ρε δάσκαλε που δίδασκες και λόγο δεν εκράτεις...

Αντώνης Μανιτάκης:

Το συνταγματικό δικαίωμα στη μονιμότητα.

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΝΙΤΑΚΗ*

«**Η συνταγματική** εγγύηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, όπως κατοχυρώνεται σήμερα στο άρθρο 103 παρ. 4, είναι πολύ παλιά και καθιερώθηκε με την αναθεώρηση του Συντάγματος του 1911 με την έλευση του Ελευθερίου Βενιζέλου, ως δραστική αντιμετώπιση της κομματικής φαυλοκρατίας και ασυδοσίας, που επικρατούσε μέχρι τότε, σχετικά με τους διορισμούς και τις απολύσεις των δημοσίων

υπαλλήλων. Κάθε πολιτική παράταξη που κέρδιζε τις εκλογές φρόντιζε να απολύει όλους τους υπαλλήλους που είχε διορίσει η προηγούμενη κυβέρνηση και να τους αντικαθιστά με τους δικούς της. Οι απολυμένοι συγκεντρώνονταν σε ένδειξη διαμαρτυρίας στην πλατεία της πόλεως των Αθηνών και έκλαιγαν απελπισμένοι τη μοίρα τους. Η πλατεία αυτή ονομάστηκε, εκ του λόγου αυτού, πλατεία Κλαυθμώνος.

Εκατό χρόνια ακριβώς μετά το σημαδιακό αυτό ιστορικό προηγούμενο, η μοίρα αυτού του τόπου μάς αναγκάζει, αντί να γιορτάσουμε την επέ-

θρο 103 παρ. 4, είναι πολύ παλιά και καθιερώθηκε με την αναθεώρηση του Συντάγματος του 1911 με την έλευση του Ελευθερίου Βενιζέλου, ως δραστική αντιμετώπιση της κομματικής φαυλοκρατίας και ασυδοσίας, που επικρατούσε μέχρι τότε, σχετικά με τους διορισμούς και τις απολύσεις των δημοσίων

* Ο Αντώνης Μανιτάκης είναι καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου.

τειό του, να ξαναθυμηθούμε τη νομική και θεσμική σημασία του και να συμπυκνώσουμε το νόμά του, όπως μας το κληροδότησε η εκατονταετής εφαρμογή της μονιμότητας από τον νομοθέτη και τη διοίκηση και όπως το ερμήνευσε η συνταγματική μας νομολογία. Ήδη πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας είχε διευκρινίσει ότι η κατάλυση της δημοσι-οϋπαλληλικής σχέσης, την οποία επιφέρει αναγκαστικά η ενδεχόμενη νομοθετική κατάργηση της οργανικής θέσης που κατέχει ο δημόσιος υπάλληλος ανατρέπεται και η απόλυση του δημοσίου υπαλλήλου αποτρέπεται, όταν ο νομοθέτης προβλέψει ταυτόχρονα με την κατάργηση τη δημιουργία νέων θέσεων όμοιων με τις καταργημένες. Τότε ο υπό απόλυση δημόσιος υπάλληλος έχει δικαίωμα διορισμού και αυτοδίκαιης ένταξης στις νέες οργανικές θέσεις. Στην απόφαση π.χ. 1725/1955, που επιβεβαιώνει προγενέστερη νομολογία, το ΣτΕ διακήρυξε ότι «οι δημόσιοι υπάλληλοι οι απολαύοντες της κατά το Σύνταγμα μονιμότητος διατηρούσι ταύτην [...] και εις περίπτωσιν καθ' ην αι κατεχόμεναι υπ' αυτών θέσεις μεταφέρονται εκ της δημοσίας υπηρεσίας εις το υφιστάμενον ή νεοϊδρυόμενον νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου».

Έκτοτε, παγίως ο νομοθέτης όταν καταργούσε οργανικές θέσεις για διαφόρους λόγους, μεταξύ των οποίων και η αναδιάρθρωση υπηρεσιών, φρόντιζε να εντάσσει τους υπαλλήλους των οποίων οι θέσεις καταργούνταν στις νέες θέσεις που δημιουργούνταν. Όταν οι νεοϊδρυόμενες θέσεις ήταν κατ' ουσίαν όμοιες προς αυτές που καταργήθηκαν γινόταν παγίως δεκτό ότι αναβίωνε η συνταγματική προστατευόμενη μονιμότητα του απολυθέντος λόγω καταργήσεως της οργανικής θέσης. Η περίπτωση της αναβίωσης θα πρέπει να διακριθεί πάντως από τη διατήρησή της λόγω αυτοδίκαιης ένταξης, διότι είναι κάτι το διαφορετικό και το επιπλέον. Αυτό αποτελούσε μια πάγια πρακτική, η οποία λειτουργούσε ως έμπρακτη ερμηνεία της συνταγμα-

τικής εγγύησης της μονιμότητας και αποτέλεσε τη βάση για τη θεμελίωση ενός συνταγματικού πλέον δικαιώματος των δημοσίων υπαλλήλων στη μονιμότητα.

Έτσι μπορούμε σήμερα να ισχυριστούμε ότι από το άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος απορρέει ένα συνταγματικό δικαίωμα των δημοσίων υπαλλήλων στη μονιμότητα, το οποίο αναβιώνει μόλις ανασταθούν μετά από συγχώνευση, αναδιάρθρωση ή ανασύνταξη δημοσίων υπηρεσιών ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου θέσεις όμοιες από άποψη αντικειμένου ή καθηκόντων με αυτές που καταργούνται. Δημιουργείται δηλαδή, ακόμη και αν έχουν εν τω μεταξύ απολυθεί, ένα δικαίωμα αυτοδίκαιου επαναδιορισμού τους. Η αναβίωση αυτή της μονιμότητας δεν αφορά συγκεκριμένα τις νέες θέσεις που ιδρύονται, που μπορεί να είναι και λιγότερες από τις καταργούμενες, αλλά γενικά και αφηρημένα τις δημόσιες υπηρεσίες ή τη δημόσια υπηρεσία με τη λειτουργική του όρου έννοια, που επιτελεί όμοια καθήκοντα και εξυπηρετεί τις ίδιες ανάγκες.

Οι υπό απόλυση δημόσιοι υπάλληλοι λόγω νομοθετικής κατάργησης της θέσης τους διαθέτουν άρα συνταγματικό δικαίωμα διορισμού ή επανένταξης ή μετάταξης γενικά στο Δημόσιο, ακόμη και σε άλλη ή παρεμφερή με την καταργούμενη δημόσια υπηρεσία, εφόσον μεταξύ των άλλων, όλα αυτά τα χρόνια, τους δημιουργήθηκε η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι το συνταγματικό τους δικαίωμα στη νομιμότητα δεν είναι δυνατόν να το θίξει ο κοινός νομοθέτης.

Το πόσο δίκαιη και δικαιολογημένη είναι αυτή η πεποίθηση των εν λόγω υπαλλήλων είναι πιστεύω περιττό να αναλύσω. Δεν τολμώ να φανταστώ ότι θα υπάρξει ελληνική κυβέρνηση που θα επιχειρήσει το αντίθετο, το οποίο θεωρώ ούτως ή άλλως απάνθρωπο: και μόνη η σκέψη του με ξεπερνά ως νομικό, ως συνταγματολόγο, ως δημοκρατικό πολίτη.»

Τελικά κύριε Αντώνη Μανιτάκη, ποια άποψη πιστεύετε και εφαρμόζετε; Αυτή του έγκριτου καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου αριστερών φρονημάτων ή αυτή του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης της ακραίας νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης που λειτουργεί κατ' εντολή της τρόικας και των δανειστών και θέλει κατάλυση του Συντάγματος και απολύσεις υπαλλήλων από το Δημόσιο;

Τα ψέματα και τα μεγάλα λόγια έχουν κοντά ποδάρια κ. Αντώνη Μανιτάκη!!!

